

ŽINIASKLAIDOS ĮTAKA UGDANT VISUOMENĖS PATRIOTIŠKUMĄ IR PILIETIŠKUMĄ LAZDIJŲ KRAŠTE

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Rusijos propaganda kasmet niekina mūsų didvyrius – partizanus

Algimantas Mikielionis
Kiekvienų metų pradžioje minime kruvinių sausio įvykių metines. 1991 m. Sausio 13-oji amžiams įrašyta į Lietuvos istoriją aukso raidėmis. Nors tą dieną žuvo keturiolika didvyrių, bet tai yra mūsų didžiosios pergalės diena, nes be jokių ginklų rankose apgynėme Seimą – mūsų valstybės širdį. Nors iki dantų ginkluota sovietinė kariuomenė tuomet užgrobė daug objektų, bet Seimo pulti taip ir neišdrįso. Galima net neabejoti, kad sovietinės armijos galvažudžiai pabijojo pulti Seimą dėl prie jo susirinkusios milžiniškos neginkluotų žmonių minios. Net tokie bejausmiai tipai kaip sovietiniai kariai suprato, kad, puolant Seimą, neišvengsi labai didelio aukų skaičiaus. Šis pavyzdys įėjo į pasaulio istoriją kaip analogo neturintis atvejis.

Bet patirto skaudaus antausio buvę Sovietų Sąjungos veikėjai ir dabartinė Rusijos valdžia, kuri tęsia blogiausias melo imperijos tradicijas, toli gražu nepamiršo. Juk penkiasdešimt metų okupuota mažytė Lietuva ištrūko iš Sovietų Sąjungos gniaužtų ir atkūrė nepriklausomybę. Dar daugiau, kasmet Kovo 11-ąją švenčiame šio įvykio metines. Per daugiau kaip ketvirtį amžiaus pasiekėme itin daug: pagerinome savo gyvenimą materialine prasme, įstojome į ES ir NATO, įsivedėme eurą. Tai

matydama Rusijos valdžia niršta, ir į Lietuvą plūsta jos melas. Pastarasis itin suaktyvėjo Rusijai okupavus Krymą ir įsiveržus į Ukrainos teritoriją. Lietuva nevejojama stoji į Ukrainos pusę ir kaip įmanydama padeda šiai aštrių Rusijos nagų plėšomai valstybei. Taip pat mūsų šalis nebijo Krekliui į akis pasakyti ir pačios nemaloniausios tiesos. V. Putino gauja to negali pakęsti ir niršta, juolab nieko labai blogo realiai mums padaryti negali, nes rankos per trumpos. Todėl prieš Lietuvą Kreklius ėmėsi to, ką geriausiai išmano – propagandos. Kasmet patiriame melo vandenynus, pilamus ant mūsų galvų. Galima neabejoti, kad ir toliau Kreklius stengsis iš paskutiniųjų ir kaip beįmanydamas pils purvą ant Lietuvos valstybės ir jos žmonių.

Lietuvos istorija buvo, yra ir bus vienas pagrindinių Kremliaus skleidžiamos propagandos taikinių. Juk istorija yra itin svarbi mūsų tautos ir kiekvieno piliečio tapatybės dalis. Be to, istorija padeda sutvirtinti valstybingumą. Vėl bus meluojama apie 1940 m. birželio 15 d., kai Raudonoji armija įžengė į laisvos ir nepriklausomos Lietuvos valstybės teritoriją ir ją okupavo. Kremliaus propaganda jau ne kartą teigė ir teigs toliau, kad tai buvo ne okupacija, o savanoriškas įstojimas į Sovietų Sąjungą. Tik bus „pamirštama“ pridurti, kokių baisių ir kraugeriškų priemonių sovietinė valdžia ėmėsi prieš laisvos Lietuvos valdžios atstovus, inteligentiją ir paprastus žmones, arba bus teisinami

Kalniškės mūšio minėjimo akimirka.

trėmimai, kalinimai, kankinimai ir žudymai. Bus sakoma, kad tai buvo būtinos priemonės, nes reikėjo kovoti su buržuaziniais nacionalistais ir liaudies engėjais, kurie siurbė paprastų darbo žmonių kraują. Tik kad kur sovietai prikiša nagus gelbėdami darbininkus ir valstiečius nuo tariamos valdžios priespaudos, ten liejasi kraujas, ašaros ir prasideda blogi laikai.

Kremliaus propaganda nepaliks ramybės ilsiėtis ir mūsų didvyrių partizanų. Sovietinė pokario propaganda padarė labai

daug blogo juodindama šventą miško brolių atminimą. Juk ir dabar dar atsiranda lietuvių, kurie partizanus paniekina vadinami banditais. Susiduriama su paradoksu: kai kuriems tautiečiams, kurie palankiai žvelgė į Rusiją, jau atsivėrė akys, kai Rusija užpuolė Ukrainą ir jie suvokė, kaip įnirtingai ir atkakliai meluoja Kreklius. Tik kažkodėl kai kurie lietuviai niekaip negali suprasti, kad pokario metu Maskva melavo ne ką mažiau. Lietuvos partizanai beveik dešimt metų atkakliai priešinosi reguliariajai sovietų kariuomenei. Kremliaus ideologai matydami, kaip sunkiai jiems sekasi kovoti su partizanais, griebėsi velniškų ir seniai išbandytų priemonių – nutarė juos sukompromituoti pačių tautiečių akyse. Į Raudonosios armijos rankas patekė arba pasidavę partizanai būdavo užverbuojami ir, tapę smogikais – apsirengę partizanų uniformomis ir prisidengdami jų vardu, žudydavo niekuo dėtus gyventojus ar net aktyvius partizanų rėmėjus. NKVD specialiai imdavo ir „pamesdavo“ dokumentus, kuriuose partizanų vadai būdavo minimi kaip sovietinio saugumo jau užverbuoti agentai. Tokius dokumentus raė partizanai ir būdavo klaidinami. Tokiose sovietinio melo džiunglėse susipainiodavo ir visko matę kariai, o ką bekalbėti apie paprastus ir naivius kaimo žmones. Tik labiausiai skaudu, kad to Kremliaus saugumo sugalvoto ir gudriai įvykdyto plano niekaip dar vis neperpranta net dabar gyvenantys žmonės. Jie geriau remiasi kažin kada girdėtais gandai, nusenušiu bobučių pasakojimais, bet ne

autoritetingų ir kompetentingų istorikų tyrimais ir rimtais darbais. Tokiems žmonėms telieka patarti pažvelgti į dabartinį Kreklius melą apie Lietuvą ir jos istoriją. Juk Rusijos Lietuvoje taikomi metodai nuo pokario nepasikeitė. Negi to nepakanka, kad atsivertų akys?

Maskvos propaganda taip pat bandys iškreipti tokius mūsų istorijos epizodus, kurie gali sukelti teritorinių ginčų. Juk į Vilniaus kraštą pretenzijas reiškia ir Rusija, ir Baltarusija. Pastarojoje valstybėje teigiama, kad Lietuvos sostinė net 600 metų priklausė baltarusiams, o į lietuvių rankas pateko neteisėtai. Panašių nesąmonių kūrimas Rusijos propagandai – vienas juokas. Juk ir Krymas buvo okupuotas garsiai rėkiant, kad čia rusų žemė. Dabar Kremlius įrodinė, kad Vilnius ir net visa Lietuva ar Baltijos šalys – istorinės rusų žemės. Jei Rusija užpultų šias valstybes, tai būtų sakoma, kad vykdoma ne okupacija, o teisėtai ginamos rusų žemės.

Kad Kremliaus propaganda ir toliau aktyviai skverbsis į Lietuvą siekdama išplauti mūsų valstybės piliečių smegenis, galima neabejoti. Nors Rusijos ekonomika ritasi žemyn ir akivaizdžiai blogėja rusų gyvenimas, bet ginklavimuisi ir propagandai lėšų ši valstybė visuomet suranda iš paskutiniųjų. Geriau jie bus alkani, bet ginkluoti ir pikti, o priešus galima sugalvoti ir surasti. Štai 2015 m. vien organizacija „Russia Today“, kuri yra vienas iš Kremliaus propagandos ruporų, gavo 320 milijonų eurų. Beveik tokio dydžio yra Lietuvos gynybos biudžetas. ●

Kalniškės mūšio minėjimo akimirka.

ŽINIASKLAIDOS ĮTAKA UGDANT VISUOMENĖS PATRIOTIŠKUMĄ IR PILIETIŠKUMĄ LAZDIJŲ KRAŠTE

Tomas Gorochovenka: „Yra daug būdų ginti Tėvyne“

Jaunuoliams, norintiems išmolti karybos meno, šiuo metu yra daug galimybių. Nelaukdami privalomosios karinės tarnybos jie jau mokykloje gali lankyti Jaunųjų šaulių būrelius, kur susipažįsta su karybos pradmenimis, kario profesija.

Kęstas Sukackas

Jeigu tai prie širdies, gali sulaukę 18 metų stoti į Krašto apsaugos savanorių pajėgas, Lietuvos karo akademiją arba eiti tarnauti į privalomąją karinę tarnybą. Po privalomosios karinės tarnybos gali pasirinkti profesionalią karinę tarnybą, tęsti tarnybą savanorių pajėgose arba tapti Šaulių sąjungos nariu. Pasak Adolfo Ramanausko-Vanago šaulių 104 kuopos, esančios Lazdijų rajone, vado pavaduotojo Kęstučio Pilecko, Lazdijų Motiejaus Gustaičio gimnazijos ir Šventežerio mokyklos Jaunųjų šaulių būrelio vadovo, yra sukurta sistema, kurioje kiekvienas jaunuolis, turintis noro, gali atrasti save, savo pašaukimą, turiningai praleisti laisvalaikį, taip pat pagilinti karybos, išgyvenimo ekstremalioomis sąlygomis žinias ir būti savo tėvynės gynėju. „Visų pirma, Jaunųjų šaulių būrelyje mes ir siekiame, kad jaunuolis bent minimaliai susipažintų su karybos pagrindais ir su kario profesija, įgytų žinių, suprastų, kas yra Tėvyne, kad ją reikia mylėti ir ginti. Jaunuoliai supažindinami su Lietuvos šaulių sąjunga, jos tikslais, uždaviniais, veikla. Tai yra tarsi pradžiamokslis, būdas prisiliesti prie karinių dalykų, lyderio ugdymo, kurie vėliau labai praverčia gyvenime. O jeigu jaunuoliui patinka tokia veikla, jaunųjų šaulių užsiėmimai, jis nepriekaištingai atlieka užduotis būrelyje, mokymuose. Baigę jaunųjų šaulių ugdymo pakopas šie jaunuoliai yra mūsų ateitis. Kaip anksčiau minėjau, suaugę gali stoti į Krašto apsaugos savanorių pajėgas, tapti kariais savanoriais, kur besimokydami ar dirbdami gali toliau tarnauti Tėvynei. Arba baigę gimnaziją norėdami padaryti karjerą šioje srityje gali pasirinkti ir tokį kelią:

pasirengus fiziškai ir morališkai. Tokia tarnyba yra tiesioginis darbas rūpintis ir ginti Tėvyne. Ir vėlgi yra galimybė kilti karjeros laiptais, tapti karininku. Taigi, yra įvairių būdų, reikia tik pasirinkti pagal savo norus, sąlygas, sugebėjimus, sveikatą. Aš visai neseniai kalbėjau su viena buvusią mūsų jaunąja šaule, kuri baigusi mūsų gimnaziją nuėjo tarnauti į privalomąją pradinę karo tarnybą, ją pabaigus ruošiasi tapti profesionalia kare. Taigi, yra merginų, kurios renkasi profesionalią tarnybą, ir tokių ateityje mūsų kariuomenėje bus daugiau, nes merginų susidomėjimas ne tik profesionalia tarnyba, bet ir Šaulių sąjunga, savanorių tarnyba bei studijomis Karo akademijoje yra didelis. Ką duoda tarnyba? Išmoko disciplinos, planuoti savo laiką, ugdo valią, drąsą, ištvermę, išmoko dirbti komandoje, greitai orientuotis situacijoje, žinoti, ko imtis iškilus ekstremalioomis situacijoms ir t. t.

Anot K. Pilecko, yra įvairių variantų. „Tačiau mūsų visų tikslas – išugdyti jaunuolius Lietuvos piliečiais, šalies patriotais, lyderiais ir nesvarbu, kokią pasirinks specialybę, svarbiausia, kad jie būtų tikri Lietuvos piliečiai“, – sakė Jaunųjų šaulių būrelio vadovas.

Ką apie tai galvoja Krašto apsaugos Savanorių pajėgų Dainavos apygardos 1-osios rinktinės 108 kuopos karys savanoris, 2 skyriaus vadas grandinis Tomas Gorochovenka? Beje, šiam kariškiui netrukus bus suteiktas leitenanto laipsnis. Tai pavyzdys jaunimui, kaip turint tikslą galima daug pasiekti. „Įstojau į savanorių gretas 2008 metais. Mano tėvas buvo karininkas, tad jis mane ir paskatino išbandyti kario profesiją. Kario tarnybos pradžia buvo bazinis kario savanorio įgūdžių kursas, kuris truko tris savaites. Iš pradžių mokymai ir pratybos nebuvo lengvi, reikėjo daug ištvermės, fizinių jėgų. Tačiau jeigu turi tikslą, atiduodi visas jėgas šiam tikslui pasiekti. Daug ko išmokau, daug ką patyriau. Galiu pasakyti, kad nuo eilinio savanorio iki leitenanto, būrio (skyriaus) vado pareigų nuėjau

Baigęs kursų Karo akademijoje Tomas Gorochovenka gavo savanorių būrio vado kvalifikacijos pažymėjimą bei jam bus suteiktas leitenanto laipsnis.

grandinio laipsnį, tačiau pasikeitęs Lietuvos kariuomenės sausumos pajėgų laipsnių sistema mano buvusį grandinio laipsnį prilygino eilinio laipsniui. Po kiek laiko gavau vyresniojo eilinio laipsnį. Kiek vėliau baigiau vyr. šaulio-skyriaus vado kursą, Kaune, S. Raštikio kariuomenės

Na, o dabar jau laikiu leitenanto laipsnio, kuris man turėtų būti suteiktas vasarą“, – pasakojo apie savo karjerą savanorių pajėgose žinomas lazdijetis.

T. Gorochovenka tvirtino, kad dabar tarnauja Krašto apsaugos savanorių pajėgų Dainavos apygardos 1-osios rinktinės 108 kuopoje, kur veda užsiėmimus, pratybas ir treniruojasi kartu su kitais mūsų krašto jaunuoliais. Patalpos yra Lazdijuose, Vilniaus gatvėje. Tomas sako, kad čia į pratybas, vykstančias savaitgaliais, ateina nemažai savanorių iš Lazdijų, Krosnos, Rudaminos, Šeštokų ir kitų Lazdijų rajono vietovių. „Galiu pasakyti, kad daugėja jaunuolių, norinčių tapti savanoriais. Dabar turime apie 100 karių savanorių. Visų pirma, čia vyksta prasmingi ir turiningi užsiėmimai, mokymai, pratybos, kurių metu įgyjama karinių įgūdžių – išmokstama

tvarkos, pareiškimo, išgyvenimo, disciplinos, komandinio darbo ir t. t. Tokie įgūdžiai labai praverčia gyvenime.

Antra, už praleistą laiką šiuose užsiėmimuose, mokymuose jaunuoliai gauna finansinį atlygį. Manau, kad privalomosios karo tarnybos panaikinimas buvo didelė klaida. Aš matau, koks dabar yra jaunimas – jis išlepus, mažai juda, daug sėdi prie kompiuterių, neturi valios ir kantrybės siekti savo užsibrėžtų tikslų. Todėl tiek privalomoje tarnyboje, tiek mūsų savanorių pajėgose jie įgauna stimulą tobulėti, semtis daugiau žinių, pakovoti už save, draugus, įveikę įvairias užduotis tampa stipresni, ištvermingesni, sąmoningesni, drąsesni. Manau, kad kiekvienas sąmoningas pilietis turi išmolti ginti ne tik save, savo šeimą, savo namus, kiemą, bet jeigu reikės, ir savo Tėvyne“, – sakė žinomas lazdijetis. ●

„Aš matau, koks dabar yra jaunimas – jis išlepus, daug sėdi prie kompiuterių, neturi kantrybės siekti savo užsibrėžtų tikslų.“

eiti į privalomąją karo tarnybą, o po jos pareikšti norą ir tapti profesionaliais kariais. Aišku, tapti profesionaliu kariu nėra paprasta, reikia atitikti sveikatos reikalavimus, nebūti teistam už tyčinius nusikaltimus bei būti

ilgą ir sudėtingą kelią. Tarnybą pradėjau nuo eilinio kario, po 3 metų vykau į granatsvaidininko ir prieštankinio pabūklų specialisto kursą ir buvau paskirtas į granatsvaidininko pareigas. Po kurso praėjus 1 metams gavau

mokykloje – bazinį instruktoriaus kursą, metus buvau grandies vadas, o vėliau tapau skyriaus vadu. Praėjusį rugsėjį pradėjau mokytis Karo akademijoje rezervo būrių vadų kursuose ir juos baigiau išlaikęs kvalifikacinį egzaminą.